

★★★★★
MEZINÁRODNÍ
BESTSELLER

ČTVRTÁ OPICE

J. D. BARKER

ČTVRTÁ OPICE

J. D. BARKER

2018

Copyright © 2017 by J. D. Barker
Translation © 2018 by Jan Netolička

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE FOURTH MONKEY,
vydaného nakladatelstvím Houghton Mifflin Harcourt, New York 2017,
přeložil Jan Netolička
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazykový redaktor: Jiří Popiolek
Korektura: Karla Bedrlíková a Milena Nečadová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Markéta Mandlíková
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2018

ISBN 978-80-7498-287-3

Pro matku

Čtěte dál. Potřebuji, abyste pochopil, co jsem udělal.

– DENÍK

1

Porter

Den první • 6:14

Už zase, další otravné cinknutí.

Vždyť jsem vypnul zvonění, tak proč mi pípají esemesky? Proč to vůbec pípá?

Apple šel po smrti Steva Jobse do kytek.

Sam Porter se převalil na pravý bok a rukou naslepo zašmátral na nočním stolku po telefonu.

Shodil budík, který dopadl na zem s typickým laciným prasknutím, jakého byla schopna jen čínská elektronika.

„Do pytle.“

Když prsty konečně nahmatl mobil, vytrhl ho z nabíječky a zamžoural na malý zářící displej.

ZAVOLEJ MI – AKUTNÍ STAV

Esesmeska od Nashe.

Porter se otočil na manželčinu stranu postele. Byla prázdná a ležel na ní vzkaz...

Šla jsem pro mléko, hned jsem zpátky.

*Pusu,
Heather*

Zavrčel a znovu se podíval na telefon.

6:15

A to se těšil na klidné ráno.

Porter se posadil a svému partnerovi zavolal. Nash hovor přijal hned po druhém zazvonění.

„Same?“

„Čau, Nashi.“

Muž na druhé straně linky na chvíli zmlkl. „Promiň, Portere. Uvažoval jsem, jestli ti mám zavolat. Nejmíň desetkrát jsem našel tvoje číslo, ale ani jednou jsem to nakonec nezmáčkł. Pak jsem se rozhodł, že ti radši napíšu. Abys měl možnost mě ignorovat, chápeš?“

„To je v pohodě, Nashi. O co jde?“

Další odmlka. „Asi bude nejlepší, když se přijedeš podívat sám.“

„Podívat na co?“

„Máme tu nehodu.“

Porter si promnul spánek. „Nehodu? Jsme oddělení vražd. Proč bychom měli řešit nějakou nehodu?“

„V tomhle mi prostě věř. To fakt musíš vidět,“ opakoval Nash. Z jeho hlasu šlo poznat, jak má nervy na pochodu.

Porter si povzdechl. „Tak kde?“

„Kousek od Hyde Parku, na Padesáté páté. Teď jsem ti poslal adresu esemeskou.“

Vzápětí Porterovi telefon hlasitě cinknul přímo do ucha, až ho prudce odtáhl.

Zatracený iPhone.

Podíval se na displej, uviděl adresu a pak se vrátil k hovoru.

„Jsem schopen tam být do půl hodiny. Stačí?“

„Jasně,“ odpověděl Nash. „Nevypadá to, že bychom se od sud dostali nějak brzo.“

Porter zavěsil a spustil nohy z postele. Přitom vnímal všechno praskání a vrzání, kterým se jeho dvaapadesátileté tělo snažilo proti takovým pohybům protestovat.

Slunce už se vydalo po obloze vzhůru a mezi zataženými žaluziemi do ložnice nakukovalo světlo. Bylo zvláštní, jak mu byt bez Heather připadal tichý a pochmurný.

Šla jsem pro mléko.

Z masivní dřevěné podlahy na něj mrkal budík, na jehož popraskaném displeji svítilo cosi, co už nepřipomínalo žádné číslíčko.

To bude zase den.

Poslední dobou jich je nějak moc.

O deset minut později vyšel Porter z bytu oblečený do nejlepších nedělních šatů – zmačkaného modrého obleku, který před dobrými deseti lety koupil ve slevě v řetězci s pánskou módou značky Men's Wearhouse. Následně zamířil po schodech o čtyři patra níž do těsné vstupní chodby domu, kde bydlel. Zastavil se u schránek, vytáhl mobil a vytukal číslo své ženy.

Dovolali jste se do hlasové schránky Heather Porterové. S největší pravděpodobností se tak stalo proto, že jsem na displeji viděla vaše jméno a rozhodla se, že s vámi určitě nechci mluvit. Pokud jste ochotní zaplatit výkupné v podobě čokoládového dortu, případně jiného daru kulinářské povahy, odešlete podrobnosti své nabídky esemeskou a já zvážím, zda jste na mém společenském žebříčku tak vysoko, aby mi stálo za to vám zavolat. Pokud jste prodejce a máte v úmyslu mě přesvědčovat, abych změnila něco ve svém životě, klidně zavěste. Mám ještě na rok smlouvu u společnosti AT&T. Všichni ostatní, zanechte prosím vzkaz. Mějte však na paměti, že můj manžel je policista, o němž se ví, že má problémy s návaly vzteku, a který u sebe nosí velikou pistoli.

Porter se usmál. Vždycky se musel usmát, když slyšel její hlas. „Ahoj, Knoflíčku. To jsem já. Volal Nash. Kousek od Hyde Parku se něco stalo, jedu tam za ním. Zavolám ti později, až budu vědět, v kolik se vrátím domů.“ Pak dodal: „Jo, a asi se nám rozbil budík.“

Schoval mobil do kapsy a protlačil se dveřmi ven. Čerstvý chicagský vzduch mu připomněl, že podzim už je ochotný přenechat své místo zimě.

2

Porter

Den první • 6:45

Porter to vzal po Lake Park Avenue a vyplatilo se, protože dorazil ve tři čtvrtě na sedm. Chicagská metropolitní policie přístup k podniku Woodlawn na Padesáté páté úplně zabaríkadovala. Porter už několik bloků dopředu viděl světla majáků nejméně deseti policejních aut, jedné sanitky a dvou požárních vozů. Na místě bylo nejméně dvacet policistů, možná i víc, a taky tisk.

Zpomalil zánovní Dodge Charger, a když se k tomu mumraji přiblížil, vystrčil z okýnka ruku s odznakem. Mladý policista, spíš ještě kluk, podlezl žlutou pásku, která ohraničovala místo činu, a přiběhl k němu. „Detektiv Porter? Nash mi řekl, abych na vás počkal. Zaparkujte, kde chcete, uzavřeli jsme celý blok.“

Porter přikývl, pak zajel vedle jednoho z požárních vozů a vystoupil. „Kde je Nash?“

Chlapec mu podal kelímek s kávou. „Tamhle, vedle té sanitky.“

Porter rozeznal Nashovu mohutnou postavu. Mluvil s Tomem Eisleyem z ústavu soudního lékařství. Nash měřil dobrý metr devadesát a oproti druhému muži vypadal jako obr. Porterovi navíc připadalo, že za těch pár týdnů, co ho neviděl, pár kilo přibral. Přes pásek mu padalo klasické policajtské bříško.

Nash na něj mávl, aby šel k nim.

Eisley Portera pozdravil přikývnutím a posunul si brýle na kořen nosu. „Jak to zvládáš, Same?“ V rukou držel desku s klipsem, pod kterým byl přicvaknutý stoh papírů. I v dnešním světě tabletů a chytrých telefonů měl tenhle chlap vždy po ruce klasické desky a papíry. Teď jimi nervózně listoval.

„Tipnul bych si, že má hlavně plné zuby toho, jak se ho pořád někdo ptá, jak to zvládá, jak se mu vede, jak se má, prostě na to, jestli je v pohodě,“ zabručel Nash.

„V pohodě. Zvládám.“ Porter se přinutil k úsměvu. „Jsi hodný, že se ptáš, Tome.“

„Kdybys něco potřeboval, stačí říct.“ Eisley střelil po Nashovi pohledem.

„Toho si vážím.“ Porter se obrátil zpátky k Nashovi. „Takže nehoda, jo?“

Nash kývl hlavou k autobusu městské hromadné dopravy, který stál u obrubníku asi padesát metrů od nich. „Člověk proti stroji. Pojď.“

Porter ho následoval a Eisley i s deskami šel pár kroků za nimi.

Před autobusem fotil technik z forenzního. Mřížka chladiče byla prohnutá. Tři centimetry nad pravým světlometem popraskaný lak. Jiný vyšetřovatel ohledával cosi, co se zapíchlo do pravé pneumatiky.

Když přišli blíž, všiml si Porter černého pytle na mrtvoly ležícího uprostřed hloučku uniformovaných policistů, kteří zadržovali rostoucí dav.

„Autobus jel rychle; další zastávku má až kilák a půl odsud,“ řekl jim Nash.

„Jel jsem podle předpisů, hergot! Podívejte se na džípísku. To nemůžete, jenom tak mě obvinít!“

Porter se otočil doleva, kde našel řidiče autobusu. Byl to kus chlapa, dobrých sto padesát kilo živé váhy. Černé sako unifor-

my chicagské hromadné dopravy CTA měl u knoflíku, který ho měl držet, napnuté k prasknutí. Šedivé vlasy měl na levé straně ulíznuté, zatímco napravo mu neposlušně trčely. Díval se na ně a nervózním pohledem tékal od Portera k Nashovi a Eisleymu a pak zase zpátky. „Ten magor mi skočil rovnou pod kola. To nebyla nehoda, normálně se chtěl zabít.“

„Nikdo netvrdí, že je to vaše vina,“ ujistil ho Nash.

Eisleymu zazvonil telefon. Podíval se na displej, zvedl prst a přešel o pár kroků dál, aby mohl hovor v klidu přijmout.

Řidič pokračoval: „Jestli tu začnete vykládat, že jsem jel rychle, tak přijdu o práci, o důchod... myslíte si, že mě v tomhle věku někdo zaměstná? V téhle podělané krizi?“

Porter sjel pohledem k mužově jmenovce. „Pane Nelsone, nechťel byste se zhluboka nadechnout a trochu se uklidnit?“

Mužovi stékaly po brunátné tváři kapičky potu. „Budu někde běhat s koštětem, protože si ten debílek vybral zrovna můj autobus. Mám odježděných třicet jedna roků bez nehody, a teď tohle.“

Porter položil muži ruku na rameno. „Myslíte si, že byste mi mohl říct, co se stalo?“

„Já hlavně nehodlám nic říkat, dokud tu nebudou zástupci odborů.“

„Jestli se mnou nebudete mluvit, tak vám moc nepomůžu.“

Řidič se zamračil. „A jak mi můžete pomoci?“

„Pro začátek bych se třeba mohl přimluvit u Mannyho Polanského na dopravce. Jestli to nebyla vaše vina, není důvod, aby vám vzali papíry.“

„Hergot. Vy si myslíte, že by mi za to mohli vzít papíry?“ Utřel si pot z čela. „Ježíši, to si nemůžu dovolit.“

„Jsem přesvědčený, že když budou vědět, že jste s námi spolupracoval a snažil se nám pomoci, nic takového neudělají. Možná si vás ani nebudou předvolávat,“ ujistil ho Porter.

„Předvolávat?“

„Nechcete mi konečně říct, co se stalo? Já pak zavolám Mannymu, a vy se nebudete muset o nic starat.“

„A vy se s Mannym znáte?“

„První dva roky jsem dělal na dopravce. Určitě mi pomůže. Jestli nám tady Helfnete, slibuju, že se za vás přimluví.“

Řidič to chvíli zvažoval, pak se zhluboka nadechl a přikývl. „Už jsem to popsal tady vašemu příteli. Zastavil jsem na Ellis, přesně na čas. Nabral jsem dva lidi, jeden vystoupil. Jel jsem na východ po Padesáté páté a projel tam tu zatáčku. U Woodlawnu byla zelená, takže jsem nemusel zpomalovat – ale rychle jsem nejel, podívejte se na džípíesku.“

„Já vám věřím.“

„Fakt nejel, byl jsem zařazený mezi autama. Možná o pár kilometrů, ale v toleranci,“ vysvětloval.

Porter mávnul rukou, jako že je to jedno. „Takže jste jel na východ po Padesáté páté...“

Řidič přikývl. „Jo. Viděl jsem na rohu pár lidí, ne moc. Tři, možná čtyři. A když jsem byl skoro tam, skočil mi ten chlap přímo pod autobus. Normálně, zničehonic. Prostě stál na chodníku a pak byl najednou na cestě. Dupnul jsem na brzdu, ale ten bus neumí zrovna zastavit na pětníku. Nabral jsem ho přímo čumákem, až odletěl snad deset metrů.“

„Co svítilo na semaforu?“ zeptal se Porter.

„Zelená.“

„Ne oranžová?“

Řidič zavrtěl hlavou. „Ne, zelená. Vím to, protože jsem viděl, jak blikla. Oranžová se pak rozsvítila snad až za dvacet vteřin. To už jsem byl venku z autobusu.“ Ukázal na semafor. „Ověřte si to na kameře.“

Porter zvedl hlavu. Během posledních deseti let vybavilo město téměř každou křižovatku CCTV kamerou. Až se vrátí na stanici, musí připomenout Nashovi, aby záznam z téhle stáhl. Jeho partner už to však pravděpodobně udělal.

„Ten chlap nepřecházel, normálně mi skočil pod kola. Však uvidíte sám, až se podíváte na video.“

Porter mu podal vizitku. „Mohl byste tady ještě chvilku počkat, kdybych se potřeboval na něco zeptat?“

Chlap pokrčil rameny. „Jdete zavolat Mannymu, že jo?“

Porter přikývl. „Mohl byste nás na chvilku omluvit?“ Vzal si Nashe stranou a ztišil hlas. „Nezabil ho schválně. Nebyla by to naše práce, ani kdyby se jednalo o sebevraždu. Tak proč jsi mě sem volal?“

Nash položil partnerovi ruku na rameno. „Určitě to zvládneš? Kdybys potřeboval víc času, klidně to...“

„Jsem v pohodě,“ zarazil ho Porter. „Řekni mi, o co jde.“

„Kdyby sis chtěl třeba promluvit...“

„Nashi, nejsem sakra malé děcko. Nemluv se mnou jako s miminem.“

„Tak jo,“ povzdychl si nakonec Nash. „Ale slib mi, že jestli toho na tebe bude moc, a hlavně jestli je to brzo, vycouváš, jo? A věř mi, že se ti nikdo nebude divit.“

„Já si spíš myslím, že mi práce prospěje. Už jsem doma začínal magořit,“ přiznal Porter.

„Je to velká věc, Portere,“ řekl Nash tiše. „Máš plné právo tady být.“

„Panebože, Nashi, nemohl bys to už vyklopit?“

„Je velmi pravděpodobné, že naše oběť mířila k tamhleté schránce.“ Nash se otočil k modré poštovní schránce připevněné na cihlové stěně obytného domu.

„Jak to víš?“

Jeho partner roztáhl pusku od ucha k uchu. „Měl u sebe malou bílou krabičku převázanou černým provázkem.“

Porter vytřeštil oči. „Néééé.“

„No jo.“

3

Porter

Den první • 6:53

Porter si uvědomil, že hledí na mrtvolu, na beztvarou hmotu pod černým plastickým rubášem.

Neměl slov.

Nash požádal ostatní policisty a techniky z forenzního, aby kousek ustoupili a dali Porterovi prostor být s obětí o samotě. Všichni se odšourali za žlutou pásku ohraničující místo činu, ztišili hlasy na minimum a sledovali ho. Pro Portera byli jako neviditelní. Vnímal jen černý pytel na mrtvoly a malý balíček vedle něj. Technici už ho označili velkou číslicí 1 a bezpochyby vyfotili ze všech možných úhlů. Moc dobře však věděli, že ho nesmí otevřít. To nechali na něm.

Kolikátá taková krabička už to byla?

Desátá? Ne, spíš už se dostali přes dvacítku.

Zkusil je spočítat přesně.

Sedm obětí. Každá znamenala tři krabičky.

Takže dvacet jedna.

Dvacet jedna krabiček téměř za pět let.

Hrál si s nimi. Nikdy po sobě nezanechal žádnou stopu. Jen ty krabičky.

Jako duch.

Porter si vybavoval, že z případu odešla spousta policistů, a ještě víc jich přišlo. S každou další obětí se tým rozrostl. S každou krabičkou se objevilo hejno novinářů, kteří se na ně slétli jako supi. Celé město se dalo do hledání. Jenomže pak vždycky přišla třetí krabička, našlo se tělo a duch zmizel. Rozplynul se v neznámé temnotě. Trvalo to celé měsíce, než se postupně ztratil z novinových titulků. Tým detektivů pracujících na případu se znovu zmenšil, jak jeho členové odcházeli za akutnějšími případy.

Porter byl jediný, kdo byl u všeho od samého počátku. Byl u toho, když dostali první krabičku, a okamžitě poznal, s kým má tu čest. Tušil, že je to začátek řádění sériového vraha. Když pak přišla druhá a třetí krabička, a nakonec také tělo, pochopili to i ostatní.

Bylo to začátek něčeho strašného. Něčeho pečlivě naplánovaného.

Něčeho zlého.

Pracoval na případu od samého počátku. Byl nyní svědkem jeho konce?

„Co je uvnitř?“

„Ještě jsme ji neotevřeli,“ odpověděl Nash. „Ale myslím, že víš.“

Krabička byla malá, zhruba dvanáct centimetrů dlouhá a možná deset centimetrů vysoká.

Stejně jako ostatní.

Byla zabalená do bílého papíru a převázaná černým provázkem. Adresu někdo napsal rukou, velmi pečlivě a úhledně. Otisky prstů nenajdou. Nikdy žádné nenašli. Všechny lepené části tvořily samolepicí pásy, nikde ani stopa po slinách.

Otočil se k černému pytli. „Fakt si myslíte, že je to on? Známe jméno?“

Nash zavrtěl hlavou. „Neměl peněženku ani doklady. Obličej nechal na chodníku a v mřížce chladiče autobusu. Vzali jsme mu otisky, ale nejsou v databázi. Není to nikdo.“

„No, někdo to být musí,“ nadhodil Porter. „Nemáš rukavice navíc?“

Nash vytáhl z kapsy gumové rukavice a podal je Porterovi. Ten si je nasadil a kývl hlavou ke krabičce. „Můžu?“

„Čekali jsme na tebe,“ odpověděl Nash. „Tohle je tvůj případ, Same. Celou dobu.“

Když si Porter dřepł a natáhl se pro krabičku, přispěchal jeden z techniků a snažil se rychle zprovoznit malou kameru. „Omlouvám se, pane, ale mám rozkaz to zdokumentovat.“

„To je v pořádku, chlapče. Ale nikoho jiného sem nepouštějte. Připravený?“

Na přední straně kamery se rozsvítila červená dioda, která jim oznámila, že kamera natáčí. Technik přikývl: „Do toho, pane.“

Porter krabičku otočil, aby viděl na štítek s adresou. Dával přitom pozor, aby nerozmazal kapky krve. „Arthur Talbot, 1547 Dearborn Parkway.“

Nash hvízdł. „Nóbl čtvrť. Historicky nejbohatší rodiny. To jméno ale neznám.“

„Talbot je investiční bankéř,“ odpověděl technik. „A hodně dělá i do nemovitostí. V poslední době hlavně přestavuje skladiště u jezera na luxusní byty. Daří se mu postupně odtamtud dostávat rodiny s nízkými příjmy a nahrazovat je lidmi, kteří si můžou dovolit vysoké nájmy, a ještě jim zbude na velké kafe ve Starbucks.“

Porter moc dobře věděl, kdo je Arthur Talbot. Zvedł hlavu k technikovi. „Jak se jmenujete, chlapče?“

„Paul Watson, pane.“

Porter se musel usmát. „Jednou z vás bude skvělý detektiv, doktore Watsone.“

„Nejsem doktor, pane. Dizertační práci už mám rozepsanou, ale ještě mi tak dva roky chybí.“

Porter se usmál. „Copak už lidi vůbec nečtou?“

„Same, co ta krabička?“

„Správně. Krabíčka.“

Zatáhl za provázek a sledoval, jak se uzel pomalu rozvazuje, až se nakonec jednotlivé konce rozpletly. Bílý papír pod ním byl v rozích pečlivě přeložený do perfektních malých trojúhelníků.

Jako nějaký dáreček. Zabalil to jako dárek.

Papír šel dolů snadno a pod ním se objevila černá krabíčka. Porter odložil papír i provázek stranou, mrkl na Nashe s Watsonem a pak pomalu zvedl víko.

Na podušce z bílé vaty leželo ucho, které někdo perfektně umyl od krve.

Přesně jako ty ostatní.

4

Porter

Den první • 7:05

„Musím se podívat na jeho tělo.“

Nash se nervózně otočil k rostoucímu davu. „Určitě ho chceš prohlížet tady? Sleduje tě teď spousta lidí.“

„Tak si postavíme stan.“

Nash pokynul jednomu z policistů.

O patnáct minut později stál na Padesáté páté ulici stan o velikosti čtyři krát čtyři metry, který k velké nelibosti řidičů blokoval oba pruhy vedoucí na východ. Nash s Porterem se protáhli otvorem v plachtě, následováni Eisleyem a Watsonem. Pak se před vchod postavil uniformovaný policista pro případ, že by se někdo dostal do ohraničeného prostoru a pokusil se vlézt do stanu.

Na šesti kovových trojnožkách rozmístěných v půlkruhu kolem těla zářily dvanáct set wattové halogeny a zaplavovaly malý prostor téměř oslepujícím světlem.

Eisley se sklonil a odhrnul horní část pytle.

Porter si klekl. „Pohnul s ním někdo?“

Eisley zavrtěl hlavou. „Vyfotili jsme ho a pak jsem ho nechal co nejrychleji zakrýt. Dopadl přesně takhle.“

Muž ležel obličejem na asfaltu. U hlavy měl malou kaluž krve, ze které se táhl tenký potůček k celtě stanu. Tmavé vlasy měl střížené nakrátko a protkané šedinami.

Porter vytáhl z krabičky po své levici další pár gumových rukavic, navlékl si je a jemně zvedl muži hlavu. Odlepila se z chladného asfaltu s vlhkým mlasknutím, jako když se od sebe oddělují dva kusy ovoce. Porterovi zakručelo v břichu a uvědomil si, že ještě nejedl. Asi to bylo dobře. „Pomůžete mi ho otočit?“

Eisley vzal muže za rameno a Nash si mu dřepł k nohám.

„Na tři. „Jedna, dva...“

Ještě bylo příliš brzy, aby se dostavila posmrtná ztuhlost, tělo bylo stále vláčné. Zdálo se, že pravá noha je zlomená nejméně na třech místech, stejně tak levá paže. Ta možná i víckrát.

„Panebože, to je humus.“ Nash spočinul pohledem na mužově obličej. Přesněji řečeno na místě, kde měl být. Obě tváře byly pryč a z kostí visely jen cáry. Dolní čelist byla zcela odhalená a zlomená. Muž měl ústa otevřená, jako by ho někdo chytil za obě čelisti a roztáhl je jako past na medvěda. Jedno oko prasklo a vytékal z něj sklivec. Druhé na něj prázdně zíralo. V jasném světle bylo vidět, že je zelené.

Porter se sklonil blíž. „Myslíte, že ho dáte dohromady?“

Eisley přikývl. „Hned jak ho odvezeme do naší laborky, někoho na to pošlu.“

„Těžko se to odhaduje, ale podle postavy a začínajících šedin bych hádal, že je mu maximálně těsně přes padesát.“

„Asi ti brzo řeknu přesnější odhad,“ prohlásil Eisley, který právě svítil muži do oka baterkou. „Rohovka je nedotčená.“

Porter věděl, že je možné určit věk člověka podle množství uhlíku v oku; jmenovalo se to Lynnerupova metoda a odhad byl s přesností rok až dva.

Muž měl na sobě tmavě modrý oblek s proužkem. Levý rukáv byl roztržený a kousek od lokte skrz něj trčel ostrý kus zlomené kosti.

„Našel někdo jeho druhou botu?“ Pravá chyběla. Tmavá ponožka byla nasáklá krví.

„Vzal ji jeden pochůzkář. Leží tamhle na stole.“ Nash ukázal k celtě napravo. „A měl taky klobouk.“

„Klobouk? Ty už se zase nosíš?“

„Jenom ve filmu.“

„Má něco v kapse.“ Watson ukazoval na pravou náprsní kapsu mužova saka. „Je to čtvercové. Že by ještě jedna kabička?“

„Ne, je to moc tenké.“ Porter opatrně sako rozeplnul, sáhl dovnitř a vytáhl bloček, jaký nosili studenti předtím, než dali přednost tabletům a chytrým telefonům. Měl formát A6, pevné černobílé desky a uvnitř byl linkovaný s vyznačeným okrajem na každé stránce. Téměř všechny byly popsané, a to tak drobným a úhledným písmem, že se vždy mezi dvě linky vešly dva řádky textu. „Možná jsme na něco kápli. Vypadá to jako deník. Dobré oko, doktore.“

„Já nejsem...“

Porter ho zarazil mávnutím ruky. „No jo.“ Pak se obrátil k Nashovi. „Neříkal jsi, že jste se mu dívali do kapes?“

„Prohledali jsme jenom kalhoty – kvůli peněžence. S ohledáním těla jsem chtěl počkat na tebe.“

„Tak se pojďme podívat na zbytek.“

Začal u pravé přední kapsy kalhot a pro jistotu ji znovu prohledal pro případ, že by předtím někdo něco opomněl. Pak pokračoval systematicky dál. Všechny předměty, které nacházel, odkládal jemně na zem. Nash je označoval a Watson fotil.

„To je všechno. Moc toho není.“

Porter nalezené předměty znovu shrnul:

Lístek z čistírny

Kapesní hodinky

Sedmdesát pět centů v mincích různé hodnoty

Lístek byl naprosto obecný. Kromě čísla 54873 neobsahoval žádnou informaci, podle které by se dalo cokoli identifikovat, dokonce ani adresu čistírny.

„Zjistěte, jestli na něčem nejsou otisky,“ přikázal Porter.

Nash se zamračil. „A k čemu to bude? Máme ho, a jeho otisky v databázi nejsou.“

„Třeba vyjde pas naslepo přes celé hřiště v poslední minutě. Může se stát zázrak a ty otisky nás přivedou k člověku, který ho bude schopen identifikovat. Co si myslíš o těch hodinkách?“

Nash zvedl cibule na světlo. „Neznám nikoho, kdo by dneska nosil hodinky na řetízku. Třeba je ten chlap starší, než sis myslel.“

„Tomu by odpovídal i klobouk.“

„Pokud prostě neměl rád retro,“ nadhodil Watson. „Znám spoustu chlapů, kterým se to líbí.“

Nash korunku stiskl a hodinky se otevřely. „Ha.“

„Co je?“

„Zastavily se ve tři hodiny a čtrnáct minut. Ale to neodpovídá času, kdy ten chlap skočil pod autobus.“

„Třeba je náraz posunul,“ uvažoval Porter nahlas.

„Není na nich ani škrábnutí, žádné viditelné poškození.“

„Mohly se poškodit uvnitř, nebo třeba vůbec nebyly natažené. Můžu se mrknout?“

Nash Porterovi hodinky podal.

Porter zatočil korunkou. „Je uvolněná. Pružina neklade odpor. Ale jinak je to úžasná práce. Myslím, že to bude ruční výroba. Určitě sběratelský kousek.“

„Mám strejdu,“ prohlásil Watson.

„Tak to ti gratuluji, hochu,“ odpověděl Porter.

„Má v centru obchod se starožitnostmi. Třeba by nás mohl trochu uvést do obrazu.“

„Ty chceš být dneska hráčem zápasu, co? Dobře, máš hlídku. Jakmile všechny věci zaevidujeme, vezmi hodinky strejdovi, ať se na ně podívá.“

Watson rozjařeně přikývl.

„Všiml si někdo něčeho divného na tom, co má na sobě?“

Nash si tělo znovu prohlédl a zavrtěl hlavou.

„Má pěkné boty,“ poznamenal Eisley.

Porter se usmál. „To teda jo. Jsou od Johna Lobbse. Stojí tak patnáct set dolarů. Ale oblek má obyčejný, asi z obchodáku nebo z nějakého řetězce. Podle mě za něj nedal víc než pár stovek.“

„A co tím chceš říct?“ zeptal se Nash. „Že dělá do bot?“

„Nejsem si jistý. Nechci zatím dělat žádné závěry. Jenom mi připadá divné, že chlap utratí takový balík za boty, a nekoupí si k tomu adekvátní oblek.“

„Pokud nepracuje v nějakém outletu s obuví a nedostal slevu. To by dávalo smysl,“ poznamenal Watson.

„Jsem moc rád, že se mnou souhlasíte. Ale za hloupé poznámky vám to dnešní ocenění zase vezmou.“

„Pardon.“

„V klidu, doktore. Jenom si z tebe utahuju. Normálně bych si střílel z Nashe, ale ten už je na ty moje poznámky zvyklý a není to taková sranda.“ Porter obrátil pozornost zpět k bločku. „Podal bys mi ho?“

Watson to udělal a Porter ho otevřel na první stránce. Přimhouřenýma očima se snažil rychle přeletět celý text.

Dobrý den, drahý příteli.

Jsem zloděj, vrah a únosce. Zabíjel jsem pro zábavu. Zabíjel jsem z nutnosti. Zabíjel jsem z nenávisti. Zabíjel jsem jednoduše proto, abych uspokojil potřebu, která ve mně postupem času rostla čím dál víc. Byla jako hlad, který se dal utiшит jen krví a písni z hrdla mučeného člověka.

Tohle Vám nepíši, abych Vás vyděsil, ani abych na Vás udělal dojem. Jednoduše konstatuji fakta a vykládám karty na stůl.

Mé IQ je 156, což je podle všech kritérií hodnota značící genialitu.

Jeden moudrý muž kdysi řekl: „Pokusit se popsat vlastní inteligenci tím, že si necháme změřit IQ, je známkou hlouposti.“ Já jsem však o IQ test nežádal, byl mi nařízen. Závěr si z toho vyvodte sám.

Nic z výše uvedeného nevypovídá o tom, kým jsem. Tato fakta pouze říkají, co jsem. Právě proto jsem se rozhodl vzít do ruky pero a podělit se s Vámi o to, co naleznete na dalších stránkách. Když lidé nebudou sdílet vědomosti, nedočkají se pokroku. Vy (jako společnost) se nepoučíte z vlastních chyb, a že je jich spousta. Musíte se toho ještě tolik naučit.

Kým tedy jsem?

Nemyslíte si, že kdybych Vám teď prozradil své jméno, pokazil bych všechnu zábavu?

S největší pravděpodobností mě znáte jako Vraha čtyř opic nebo Opičího vraha. Vrah čtyř opic je podle mne příliš dlouhý, a navíc nepřesný. Žádnou opici jsem nikdy nezažil. Co kdybychom z toho vytvořili zkratku? Co tak V4O? V jednoduchosti je síla. Ať si všichni přijdou na své. A pro ostatní bych dal přednost druhému označení – Opičí vrah.

A my se teď budeme královsky bavit, tedy Vy a já.

„Do prdele,“ zabručel si pro sebe Porter.

5

Deník

Hned zpočátku bych rád vyjasnil několik věcí.

Tohle není vina mých rodičů.

Vyrostl jsem v domě plném lásky, jaký by mohl dát na obálku časopisu i slavný ilustrátor Norman Rockwell.

Matka, Bůh buď milostiv její duši, se po mém narození vzdala slibné kariéry ve vydavatelském průmyslu, aby se mi mohla věnovat, a mám za to, že se nikdy nezatožila vrátit. Každé ráno jsme měli s Otcem na stole připravenou snídani a večere se podávala přesně v šest. Čas strávený v rodinném kruhu byl pro nás posvátný, a zároveň jsme ho všichni naplňovali humorem a vtipem.

Matka nám vždy popsala své celodenní útrapy a my jsme jí s Otcem bedlivě naslouchali. Měla vskutku andělský hlas a já dodnes toužím znovu ho slyšet.

Otec pracoval ve finančnictví. Jsem si naprosto jistý, že o něm měli kolegové vysoké mínění, i když o práci doma vůbec nemluvil. Byl bytostně přesvědčený, že člověk by neměl tahat práci domů a svátost domova špinit, stejně jako člověk doma nevylévá na zem kýbl pomejí. Práci nechával v práci, kam patřila.

Nosil lesklý černý kufřík, ale nikdy jsem neviděl, že by ho ote-
vřel. Každý večer ho postavil ke dveřím a tam zůstal, dokud si ho
následující pracovní den nevzal do kanceláře. Dříve než ho však
zvedl ze země, nezapomněl políbit Matku a zcuchat mi vlasy.

„Dávej na matku pozor, chlapče!“ říkával. „Než se vrátím, jsi
pánem domu ty. Kdyby náhodou zaklepal na dveře výběrčí daní,
pošli ho o dům dál. Nevšímej si ho. V globálním měřítku nemá
většího významu. Bude lepší, když se takové věci naučíš hned, aby
ses jimi nemusel zabírat, až budeš mít vlastní rodinu.“

S plstěným kloboukem na hlavě a kufříkem v ruce pak vyšel
ze dveří, usmál se na nás a zamával. Já jsem vždy utíkal k oknu
a díval se za ním, jak kráčí ke svému malému černému kabrioletu
(v zimě opatrně, aby neuklouzl na ledu) a nasedá. Otec měl por-
sche z roku 1969. Byl to úchvatný stroj. Hotové umělecké dílo s hr-
delním zvukem motoru, který s otočením klíčku zaburácel a pak
řval stále hlasitěji, dokud doslova hladově nevycouval přes chod-
ník na cestu.

Jak jen Otec to auto miloval.

Každou neděli jsme vytáhli z garáže velký modrý kbelík a hro-
mady hadrů a celé jsme ho vydrhli a naleštili. Otec hodiny balza-
moval plátěnou střechu a voskoval ladné kovové křivky. Ne jed-
nou, ale dvakrát. Mým úkolem bylo čistit záhyby na kolech a já
jsem se ho vždy zhostil velmi zodpovědně. Když jsme byli hoto-
ví, zářilo auto tak, jako by teprve nedávno vyjelo ze showroomu.
Pak Otec stáhl střechu a vzal mě a Matku na nedělní projížď-
ku. Porsche bylo sice jen dvoumístné, ale já jsem byl malý ca-
part a vtěsna jsem se za přední sedadla. Zastavili jsme v místní
mlékárně na zmrzlinu a limonádu a pak jsme zamířili do parku
na odpolední procházku ve vysoké trávě mezi vzrostlými duby.

Tam jsem si hrával s ostatními dětmi a Otec s Matkou se
na nás dívali ze stínu zpod starého stromu. Drželi se za ruce
a v očích měli samou lásku. Žertovali a smáli se a já jsem je slyšel,
i když jsem se hnal za míčem nebo za talířem. „Dívejte, dívejte!“

volával jsem na ně. A oni se dívali, jak by to měli dělat všichni rodiče. Sledovali mě s pýchou. Svého syna, svou radost. Často jsem se k těm dnům ve vzpomínkách vracel a díval se sám na sebe v tom krásném nevinném věku. Vracel jsem se i k rodičům a znovu je viděl sedět pod stromem a usmívat se. Viděl jsem je a představoval si, jak mají hrdla rozřezaná od ucha k uchu, jak jim z ran tryská krev a stéká do trávy pod nimi. A smál jsem se, až jsem se za břicho popadal.

To bylo samozřejmě před mnoha lety, ale tehdy to bezesporu všechno začalo.

6

Porter

Den první • 7:31

Porter zaparkoval svého chargera u krajnice před domem na adrese 1547 Dearbon Parkway a hleděl na ohromnou kamennou vilu. Nash vedle něj právě dotelefonoval. „To byl kapitán. Chce, abychom se u něj všichni hlásili.“

„Později.“

„Byl hodně neodbytný.“

„V4O chtěl ten balíček doručit sem. Dochází nám čas. Nemůžeme se zdržovat a vracet se na stanici,“ odpověděl Porter. „Bude to chvilka. Musíme si udržet náskok.“

„V4O? Ty mu tak fakt budeš říkat?“

„V4O, Opičí vrah nebo Opičák. Je mi úplně jedno, jak tomu magorovi budeme říkat.“

Nash se díval z okýnka. „To je ale barák. Bydlí tu jenom jedna rodina?“

Porter přikývl. „Arthur Talbot se svou ženou, pubertální dcerou z prvního manželství, zřejmě taky s jedním nebo dvěma uštěkanými čokly, a hlavně s hospodyní, nebo spíš s pěti hospodyněmi.“

„Kontroloval jsem pohřešované osoby a Talbot zatím nikoho nenahlásil,“ řekl Nash. Vystoupili z auta a vydali se po kamenných schodech. „Jak na to chceš jít?“

„Hlavně rychle,“ odpověděl Porter a zároveň zazvonil.

Nash ztišil hlas. „Manželky, nebo dcery?“

„Cože?“

„To ucho. Myslíš, že je manželky, nebo dcery?“

Porter už chtěl odpovědět, když se dveře pootevřely na škvíru odpovídající bezpečnostnímu řetízku. Tou se na ně dívala hnědýma očima hispánská žena, ne vyšší než metr padesát. „Přejete si?“

„Je doma pan Talbot nebo paní Talbotová?“

Sjela pohledem z Portera na Nashe a zase zpátky. „*Momento.*“

Pak zavřela dveře.

„Sázím na dceru,“ řekl Nash.

Porter se podíval na displej telefonu. „Jmenuje se Carnegie.“

„Carnegie? To si děláš srandu, ne?“

„Já ty pracháče nikdy nepochopím.“

Když se dveře znovu otevřely, stála na prahu zhruba čtyřicetiletá blondýna. Na sobě měla béžový svetr a těsné černé kalhoty. Vlasy si volně stáhla dozadu. *Je atraktivní*, pomyslel si Porter. „Paní Talbotová?“

Uctivě se usmála. „Ano. S čím vám mohu pomoci?“

Za ní se objevila hispánská žena, která je sledovala ze zadní části vstupní haly.

„Jsem detektiv Porter a tohle je detektiv Nash. Jsme z chicagské metropolitní policie. Mohli bychom si někde promluvit?“

Úsměv jí zmizel z tváře. „Co provedla?“

„Prosím?“

„Manželova zparchantělá dcera. Strašně ráda bych prožila aspoň týden, aniž bych musela řešit, že kradla v obchodě, jezdila v ukradeném autě nebo se opíjela v parku se svými stejně roz-

mazlenými kamarádíčky. Mohla bych klidně rozdávat policaj-tům kafe zdarma, stejně tady polovina sboru chodí jako domů.“ Odstoupila ze dveří, které se za ní prudce otevřely a odhalily pohled na poměrně stroze zařízený interiér. „Pojďte dál.“

Porter s Nashem šli za ní dovnitř. Nad hlavou měli klenutý strop, uprostřed kterého se třpytil křišťálový lustr. Porter musel překonat nutkání zout si boty, než vstoupil na vyleštěný bílý mramor.

Paní Talbotová se otočila k hospodyni. „Mirando, buďte tak hodná a přineste nám čaj a nějaké preclíky, prosím. Nebo by pá-nové raději koblihy?“ Při té druhé větě se usmála.

Á, *snobský humor*, pomyslel si Porter. „To není nutné, ma-dam.“

Pro bohatou bělošku neexistovalo horší oslovení než...

„Říkejte mi Patricie, prosím.“

Šli za ní vstupní halou a pak chodbou do velké knihovny. Na-leštěná dřevěná podlaha se leskla v ranním slunci, jehož paprs-ky měnily křišťálový lustr pověšený nad velkým kamenným kr-bem na zářící skvrny. Patricie jim pokynula na velkou pohovku uprostřed místnosti. Porter s Nashem se posadili. Ona se uve-lebila ve snad až příliš měkce čalouněném a pohodlném křesle s podnožkou a natáhla se ke stolku stojícímu vedle pro šálek čaje. U něj ležel netknutý výtisk ranních novin *Tribune*. „Mi-nulý týden se předávkovala nějakým svinstvem a já jsem pro ni musela jet uprostřed noci do centra na pohotovost. Omdlela v nějakém klubu a její drazí kamarádíčkové ji tam prostě vyho-dili. Normálně ji nechali na lavičce před nemocnicí. Chápete to? Arty byl v práci a já jsem ji musela dostat domů, než se vrátí, aby se nám nerozčilil. Nevlastní matinka zase všechno vyžehlila a dělala, že se nic nestalo.“

Hospodyně se vrátila s velkým stříbrným podnosem. Polo-žila ho před ně na stůl, nalila z karafy dva šálky čaje a poda-la jeden Porterovi a druhý Nashovi. Přinesla taky dva talířky.

Na jednom ležel opečený slaný preclík, na druhém čokoládová kobliha.

„Já jsem obyčejný policajt a nestydím se za to,“ prohlásil Nash a natáhl se pro koblihu.

„To jste nemusela,“ řekl Porter.

„Nesmysl, dejte si,“ odpověděla Patricia.

„Kde je teď váš manžel, paní Talbotová? Je doma?“

„Odjel brzo ráno do Wheatonu na golf.“

Nash se předklonil. „To je hodina jízdy.“

Porter vzal do ruky šálek čaje, pomalu upil a pak ho vrátil na tác. „A vaše dcera?“

„Nevlastní dcera.“

„Nevlastní dcera,“ opravil se Porter.

Paní Talbotová se zamračila. „Co kdybyste mi nejdřív konečně řekli, co má zase za průšvih. Já se pak rozhodnu, jestli ji s vámi nechám mluvit, nebo zavolám právníkovi.“

„Takže je tady?“

Na okamžik vytřeštila oči. Dolila si čaj, sáhla pro dvě kostky cukru, vložila je do hrnku, zamíchala a napila se. Pak prsty objala teplý hrnek. „Je u sebe v pokoji. Spala jako dřevo celou noc. Před pár minutami jsem ji viděla, jak se chystá do školy.“

Porter s Nashem se na sebe podívali. „Mohli bychom ji vidět?“

„Co provedla?“

„Prověřujeme jednu stopu, paní Talbotová. Jestli je teď doma, pak se nemáte čeho bát a my zase odejdeme. Jestli ale není...“ Porter ji nechtěl zbytečně děsit. „Kdyby doma nebyla, mohlo by nám to začít dělat starosti.“

„Nemusíte ji krýt,“ vysvětloval Nash. „Jen potřebujeme vědět, že je v pořádku.“

Paní Talbotová otočila hrnek v prstech. „Mirando? Mohla byste zajít pro Carnegie, prosím?“

Hospodyně otevřela pusu, ale pak se zjevně zamyslela nad tím, co chtěla odpovědět, a rozhodla se mlčet. Otočila se, vyšla z knihovny na chodbu a pak nahoru po schodišti, které se stáčelo za protější stěnu.

Nash ho šťouchl loktem. Porter se otočil a našel pohledem to, na co se jeho kolega díval. Na krbové římse stál rámeček s fotografií. Byla na ní blondátá dívka v jezdeckém oblečku a krásný hnědák. Porter se postavil a přešel blíž. „To je vaše nevlastní dcera?“

Paní Talbotová přikývla. „Před čtyřmi lety. Na té fotce jí je dvanáct a měsíc. Tehdy vyhrála.“

Portera zaujaly dívčiny vlasy. Opičí vrah si až do dnešního dne vybral za oběť jen jednu blondýnku. Všechny ostatní byly brunety.

„Patricie? Co se děje?“

Všichni se otočili.

Ve dveřích stála pubertální dívka oblečená v tričku s názvem metalové kapely Mötley Crüe. Přes ně měla bílý župan a na nohou pantofle. Blondaté vlasy měla rozčuchané.

„Prosím tě, neříkej mi Patricie,“ vyjela na ni paní Talbotová.

„Promiň, *matko*.“

„Carnegie, tito pánové jsou od metropolitní policie.“

Dívka zbledla. „A proč tu máme policajty, Patricie?“

Porter s Nashem jí zírali na uši. Na *obě* uši. Byly na svém místě.

7

Porter

Den první • 7:48

Začalo mrholit. Dlážděné schody, po kterých Porter s Nashem spěchali z Talbotovy vily zpátky k autu, byly mokré a klouzaly. Oba rychle nasedli, zavřeli za sebou dveře a hleděli na zlověstně temnou oblohu. „Tohle se nám ani trochu nehodí,“ postěžoval si Porter. „Jestli začne lít, Talbot zruší golf a ztratí se nám.“

„Máme větší problém.“ Nash cosi ťukal do iPhoneu.

„Zase kapitán Dalton?“

„Ne, něco horšího. Někdo to tweetnul.“

„Cože někdo?“

„Tweetnul to.“

„Co sakra znamená *tweetnout*?“

Nash mu podal telefon.

Porter na něm četl krátký příspěvek.

@V4OJENEJLEPSI JE TOHLE OPRAVDU OPIČÍ VRAH?

Následovala fotografie oběti, kterou našli dnes ráno, jak leží tváří na asfaltu. V rohu fotky byl vidět kousek autobusu.

Porter se zamračil. „Kdo dal tu fotku novinářům?“

„Hergot, Same. Fakt bys měl občas mrknout, co se ve světě děje. Nikdo nikomu nic nedal. Prostě to někdo vyfotil mobilem a nasdílel na síť, kde se na to můžou všichni podívat,“ vysvětloval Nash. „Tak funguje Twitter.“

„Všichni? Kolik lidí znamená výraz *všichni*?“

Nash už zase psal. „Ten tweet je zveřejněný před dvaceti minutama a už na něj reagovalo tři tisíce dvě stě dva lidí. A skoro pět set krát už ho někdo retweetnul.“

„Jak reagovalo? Jak retweetnul? Jdi někam, Nashi. Nemůžeš mluvit normálně?“

„Prostě to znamená, že je to venku, Portere. Je z toho virál. Svět prostě ví, že je mrtvý.“

Nashovi zazvonil telefon. „Ale teď je to fakt kapitán. Co mu mám říct?“

Porter nastartoval, zařadil a prudce se rozjel po North Street k číslu popisnému dvě stě devadesát čtyři. „Řekni mu, že jedeme prověřit stopu.“

„Jakou stopu?“

„Talbotovy.“

Nash se zatvářil zmateně. „Jenomže Talbotovi to nejsou, sedí doma.“

„Nejsou to ty dvě Talbotovy. Proto si musíme popovídat s Arthurem. Vsadím se s tebou, že manželka a dcera nejsou jediné ženy v jeho životě,“ prohlásil Porter.

Nash přikývl a přijal hovor. Porter z drobného reproduktoru slyšel, jak kapitán řve. Nash asi minutu opakoval: „Ano, pane,“ a pak překryl mikrofon dlaní. „Chce s tebou mluvit.“

„Řekni mu, že řídím. Telefonovat za jízdy je nebezpečné.“ Trhl volantem doleva a udělal myšku kolem minivanu, jedoucího mnohem pomaleji než sto čtyřicet za hodinu, které měli na tachometru.

„Ano, kapitáne,“ řekl Nash. „Pustím to nahlas. Vydržte...“

Nash spároval telefon přes Bluetooth s aparaturou v autě

a z reproduktorů zaburácel kapitánův hlas, který byl ještě před chvílí tenký, téměř neslyšitelný. „...za deset minut zpátky na stanici, abychom se mohli poradit jako tým a trochu se posunout. Jdou po mně všechny televizní kanály a všechny noviny, které tu máme.“

„Kapitáne, tady je Porter. Znáte jeho postup stejně jako já. To ucho chtěl poslat dnes ráno. To znamená, že ji unesl včera, maximálně předevečím. Dobrá zpráva je, že oběti nikdy nezabijí hned, takže je téměř určitě živá... i když nevíme kde. A stejně tak nevíme, kolik máme času. Jestli si jenom odskočil na poštu, možná ji tam nechal bez jídla a bez vody. Průměrný člověk přežije bez vody tři dny, bez jídla tři týdny. Takže jí dochází čas, kapitáne. Máme tři dny, abychom ji našli, možná ani to ne.“

„Právě proto potřebuju, abyste sem přijeli.“

„Ale my musíme nejdřív něco prověřit. Dokud nebudeme vědět, koho unesl, mlátíme prázdnou slámu. Jestli něco chcete, dejte mi hodinu, a já vám dám jméno, které můžete pustit do médií. Dáte jim fotku unesené dívky, a oni vám dají pokoj,“ prohlásil Porter.

Kapitán na chvíli zmlkl. „Hodinu, maximálně.“

„To nám stačí.“

„A s Talbotem opatrně, je jedna ruka se starostou,“ odpověděl kapitán.

„V rukavičkách, chápu.“

„Zavolejte mi, až s ním skončíte.“ Pak kapitán zavěsil.

Porter vyjel po nájezdu na dálnici číslo dvě stě devadesát čtyři. Nash zadal do navigace Wheaton. „Ještě čtyřicet pět kilometrů.“

Porter šlápl na plyn a auto zrychlilo.

Nash pustil rádio.

...přestože chicagská metropolitní policie ještě nevydala prohlášení, spekuluje se o tom, že chodec, kterého dnes

u Hyde Parku zabil autobus městské hromadné dopravy, je ve skutečnosti Opičí vrah. Na místě nehody se podařilo vyfotografovat krabičku, která odpovídá ostatním, žež vrah v minulosti poslal. Přezdívku Opičí vrah mu dal detektiv chicagské metropolitní policie Samuel Porter. Ten jako první rozpoznal typické znaky jeho činů a podpis.

„To není pravda, žádnou přezdívku jsem nevymyslel...“
 „Pšššt!“ zarazil ho Nash.

Pojem čtyři opice pochází z japonské svatyně Tóšógú ve městě Nikkó, kde jsou nad vchodem do dřeva vyřezány tři opice. První si zakrývá uši, druhá oči a třetí ústa, což znázorňuje rčení: „Neslyším zlo, nevidím zlo, nemluví zlo.“ Čtvrtá opice má zobrazovat slova „nečiním zlo“. Vrah postupuje podle stejného vzorce už od zabítí první oběti, Calli Tremellové, kterou zavraždil před pěti a půl lety. Dva dny po tom, co ji unesl, dostala rodina poštou její ucho. O dva dny později jim přišly v zásilce oči a za další dva dny jazyk. Její tělo našli v Bedfordském parku dva dny po doručení posledního balíčku. V ruce svírala lístek s nápisem NEČINÍM ZLO. Jak se zjistilo později, otec oběti, Michael Tremell, byl zapleten do sázkařské mafie, od které mu na zahraniční účty chodily miliony dolarů...

Nash rádio vypnul. „Vždycky unese dítě nebo sourozence, aby otce potrestal za spáchaný zločin. Proč ne tentokrát? Proč si nevzal Carnegie?“

„Nevím.“

„Měli bychom nechat prověřit Talbotovy finance,“ navrhl Nash.

„To není špatný nápad. Máme na to někoho?“

„Třeba Matta Hosmana?“

Porter přikývl. „Zavolej mu.“ Sáhl do náprsní kapsy, vytáhl deníček a hodil ho Nashovi do klína. „A pak čti, ale nahlas.“

8

Deník

Matka s Otcem se poměrně často stýkali s našimi sousedy, Simonem a Lisou Carterovými. Když se přistěhovali do naší nádherné čtvrti, bylo mi teprve jedenáct a ve světle mého krátkého života mi připadali staří. Když si na ně ale dnes vzpomenu, uvědomuji si, že Otec s Matkou odkrajovali druhou polovinu třicítky a Carterovi mohli být o rok nebo o dva mladší. Maximálně o tři. Možná o čtyři, ale těžko víc než o pět. Přistěhovali se do vedlejšího domu, což byl ve skutečnosti poslední dům na našem konci tiché uličky.

Už jsem se zmínil, jak byla Matka neuvěřitelně nádherná?

Jsem to ale nezdrovák vynechat tak podstatný detail. Blábolím tady o zbytečnostech, a zcela jsem zapomněl dopodrobna vylíčit skutečnost, která má moc vhodně dokreslit mé vyprávění, k němuž jste se tak ochotně připojil.

Kdybyste tak mohl sáhnout sem ke mně do knihy a uštědit mi políček, vybědl bych vás, abyste to udělal. Někdy se jednoduše zasním a zpátky na trať mě vrátí jen pořádný pohlavek.

Kde jsem to skončil?

U Matky.

Matka byla nádherná.

Měla hedvábné vlasy. Blondáté, nadýchané, a leskly se právě tak, aby vypadaly dokonale zdravě. Spadaly jí v luxusních vlnách do půli štíhlých zad. Ach, a ty její oči! Měly barvu zářivě zelených smaragdů zasazených v dokonale porcelánové pleti.

Nestydím se přiznat, že také její postava přitahovala pohledy mnoha mužů. Každý den chodila běhat, a já si dovolím tvrdit, že na těle neměla ani gram tuku. Určitě nevážila víc než padesát kilo, jak se říká – i s postelí, a to sahala Otci po ramena, takže mohla měřit tak metr pětasedesát.

A milovala šaty na ramínka.

Matka je nosívala v horkých letních dnech i uprostřed zimy. Chlad jí nevadil. Vzpomínám si, jak jednou přišla vánice a zafoukala nám dům téměř po parapety, a ona si broukala v kuchyni a na sobě měla krátké bílé šatičky se slunečnicemi, které se s každým jejím pohybem nádherně čechraly. U kuchyňského stolu seděla paní Carterová, v dlaních svírala hrnek horkého čaje a Matka jí vysvětlovala, že se v takových šatech cítí svobodná. Navíc se domnívala, že její největší předností jsou nohy, proto ty krátké sukně. Pak začala básnit, jak ji má v těch šatech Otec rád. Jak je hladí. Jak je má rád na ramenou nebo omotané kolem...

V tu chvíli si mě Matka všimla a já jsem se vzdálil.

9

Porter

Den první • 8:49

Porter toho o golfu moc nevěděl. Představa, jak odpaluje bílý míček holí a pak za ním několik hodin chodí, ho ani trochu nepřitahovala. Chápal, že to může být náročná aktivita, ale nepovažoval ji za sport. Baseball byl sport. Americký fotbal byl sport. Podle jeho měřítek ale nemohlo být sport něco, co zvládl osmdesátiletý stařík v pastelových kalhotách, který si s sebou táhne dýchací přístroj.

Restaurace v klubu však byla pěkná. Před dvěma lety vzal do Chicagského golfového klubu Heather na oslavu výročí a objednal si nejdražší steak, jaký kdy měl. Heather si dala humra a ještě několik týdnů o něm básnila. Plat policisty neumožňoval moc se rozšoupnout, ale za ten výraz štěstí v jejích očích ty peníze stály.

Zaparkoval u velké budovy klubu a podal klíčky od auta zaměstnanci před vchodem. „Dejte mi ho někam blízko, za chvíli budeme odjíždět.“

Podářilo se jim zvítězit nad počasím. Obloha sice byla pošmourná, ale temné bouřkové mraky zůstaly viset nad městem.

Lobby bylo velké a pěkně členěné. U krbu v zadní části, odkud bylo skrz francouzské okno vidět na svěže zelené hřiště, se

usadilo několik členů klubu. Jejich hlasy doléhaly až ke vchodu díky mramorové podlaze a mahagonovému obložení.

Nash tiše hvízdal.

„Jestli tě chytím, jak žádáš o sponzorský dar, zavru tě do auta.“

„Čím dál víc lituju, že jsem si ráno nevzal hezčí oblek,“ připustil Nash. „Tohle je úplně jiný svět než ten náš, Same.“

„Hraješ golf?“

„Když jsem golfovou hůl držel v ruce naposled, nemohl jsem se dostat přes větrný mlýn na dráze. Tohleto není minigolf, ale hra pro velké chlapy. Na to nemám trpělivost,“ odpověděl Nash.

U stolu ve střední části lobby seděla mladá žena. Když k ní přišli, zvedla hlavu od notebooku a usmála se. „Dobré ráno, pánové. Vítám vás v Chicagském golfovém klubu. Co pro vás můžu udělat?“

Porter viděl, jak je za tím zářivým úsměvem hodnotí. Nezeptala se jich, jestli mají rezervaci, a on pochyboval, že to nebylo schválně. Vytáhl odznak a ukázal jí ho. „Hledáme Arthura Talbota. Jeho žena nám řekla, že by měl dnes hrát.“

Úsměv jí zmizel z tváře. Sjela očima od odznaku k Porterovi a pak k Nashovi. Zvedla sluchátko, vyťukala číslo, cosi mile řekla a pak zavěsila. „Posaďte se, prosím. Hned se vám někdo bude věnovat.“ Zároveň jim ukázala na pohovku v rohu.

„Počkáme tady, děkujeme,“ odpověděl Porter.

Dívka znovu nasadila úsměv a vrátila se k notebooku. Její štíhlé prsty s dokonale upravenými nehty se rozběhly po klávesnici.

Porter mrkl na hodinky. Bylo skoro devět.

Do lobby vešel dveřmi po jejich levici muž, kterému mohlo být kolem pětapadesáti. Prošedivělé vlasy měl pečlivě sčesané dozadu a na sobě dokonale střižený modrý oblek. Když k nim přistoupil, podal Porterovi ruku. „Detektive. Slečna říkala, že jste přišli za panem Talbotem.“ V jeho stisku nebyla žádná síla.

Porterův táta tomu říkal *leklá ryba*. „Jsem Douglas Prescott, vedoucí klubu.“

Porter mu v rychlosti ukázal odznak. „Já jsem detektiv Porter a tohle je detektiv Nash z chicagské metropolitní policie. Je to velmi akutní. Víte, kde pana Talbota najdeme?“

Plavovlasá žena je sledovala. Když se na ni Prescott podíval, rychle se obrátila zpátky k notebooku. Prescott zvedl hlavu k Porterovi. „Mám pocit, že skupinka pana Talbota měla rezervaci na sedm třicet, takže by měli být na hřišti. Samozřejmě na něj můžete počkat. V jídelně je vám k dispozici malá snídaně. A pokud jste kuřáci, náš humidor na doutníky snese nejpřísnější měřítka.“

„Nemůžeme čekat.“

Prescott se zamračil. „Pánové, u nás není zvykem rušit hráče na hřišti.“

„Skutečně?“

„Skutečně,“ trval na svém Prescott.

Porter obrátil oči v sloup. Proč si to lidi vždycky dělali těžší? „Pane Prescottte, na tohle nemáme ani čas, ani trpělivost. Já to vidím tak, že máte dvě možnosti. Buď nás vezmete za panem Talbotem, nebo vás můj partner zatkne za maření výkonu služby, připoutá vás želízky tady k tomu stolu a pak bude na pana Talbota volat, dokud za námi nepřijde. Už jsem to jednou zažil a věřte, že má hodně zvučný hlas. Rozhodnutí je samozřejmě na vás, ale osobně si myslím, že první možnost naruší klid ve vašem podniku mnohem méně.“

Recepční se musela ovládnout, aby nevyprskla smíchy.

Prescott po ní střelil vzteklým pohledem, pak přistoupil blíž a ztišil hlas. „Pan Talbot je naším významným sponzorem a osobním přítelem vašeho nejvyššího šéfa, tedy pana starosty. Před dvěma týdny tady spolu hráli. Myslím si, že by se ani jednomu nelíbilo, kdyby se dozvěděli, že tady dva chicagští policisté zastrašovali občany jen proto, že konali svou práci. Kdybych mu teď zavola-